

mifelénk látott az úton: sok a parlag. Pedig mit lehetne ott termelni, mennyi értéket, ahol a zöldséget, gyümölcsöt még szállítani sem kellene, helyben adná a valutát. Én a témához egy-két megjegyzést fűztem, mivel évekkel ezelőtt kertészettel is foglalkoztam, s a végén Péter bácsi egy kis könyvet vett elő, melyet az előző évben adtak ki „Párbeszéd a Balatonról” címmel. Vitapartnere Tüskés Tibor, s kettőjük nézeteit, emberi alkatukból, származási eltéréseikből fakadó véleménykülönbségüket foglalja össze a könyv, melynek első lapjára aztán Péter bácsi e szavakat írta:

„Molnár Györgynek, aki pontosan érti, miről beszélek”
Bpest, 1970 jan. 14.

Veres Péter

Még januárban visszatért a róla szóló jegyzeteimre, s azt írta levelében (1970. jan. 30.):

„...A Veres Péterről szóló feljegyzés ellen semmi kifogásom, de ezt nem célszerű átadni semmiféle szerkesztőségnek. Legalábbis még ma nem helyes. Ha majd nem leszek, sor kerülhetne rá...”

Hosszabb látogatásra hívtam tavaszra, amely egyre csak késett, még márciusban is hó esett. Megírtam, hogy az évek óta annyira áhított kisautó nemsokára meg fog érkezni, s mindenképpen be keil járatnom. Szétnézünk ezen a homokos tájon, amerre ő — mint mondotta —, még sohasem járt.

Erre a hívásra már csak egy levelezőlapot kaptam. A rossz időt nehezen tűrő, a tavaszt annyira váró öreg ember sóhaja ez, de mégsem csak az:

Kedves Barátom!

Csak így futtában:

1. Ne legyen gondjuk, hogyan írnak. Én nem tudok gépen írni és már nem is tanulok meg.
2. Egyszer majd csak tavasz lesz és akkor majd beszélünk a látogatás mikéntjéről.
3. Arról is lehet szó, hogy az autóbejáratás alkalmával körülnézzek: mit csinálnak ma a homokon.
4. A spárga ügy is érdekel. Hátha ez is érne annyit, mint az export libamáj.

Üdvözlettel

Veres Péter

Bpest 1970

III. 11

Nem tudtam, hogy ez az utolsó levele, s hogy nem beszélgetünk többet kapálásról, esőről, aszályról, fákról, családról, gyerekekről. „Ha majd nem leszek...” — írta volt levelében. Az engedély, sajnos, hamar megadatott.

